

missionen af en noget mindre Størrelse, var det ikke, fordi jeg netop fandt, at det Tal, der da var nævnt, var det eneste rigtige, men fordi man overhovedet skulde sætte et Tal til Udgangspunkt for Forhandlingen, og fordi det var mig om at gøre ved Forhandling med Rigsdagen at finde et saadant Tal paa Kommissionens Medlemmer, der kunde være passende og tilfredsstillende til alle Sider. Jeg er ogsaa meget vel tilfreds med, at Tallet er blevet udvidet, idet dermed ogsaa Antallet af dem, som jeg vil kunne sætte ind i Kommissionen, er blevet noget større.

For mig har det altid staaet saaledes, at det vilde være en meget heldig, jeg kan gerne sige, nødvendig Ting, naar en saadan Sag skal behandles i en Kommission, at faa i alt Fald nogle Repræsentanter ind i denne, om hvilke man kunde sige med Sikkerhed, at Tyendeklassen vilde se hen til dem med Tillid og Fortrøstning. Naar derfor den sidste ærede Taler udtalte, at Udvalget havde *udvirket*, at saadanne Repræsentanter vilde komme ind i Kommissionen, er det et ganske urigtigt Billede af, hvad der er passeret, det ærede Medlem der giver. Allerede ved Forslagets Forelæggelse eller i alt Fald ved første Behandling udtalte jeg mig i den Retning. Det er noget, hvorom der har været fuld Enighed paa Forhaand, inden vi have talt sammen i Udvalget. Jeg nævner dette, ikke fordi jeg tror, at det ærede Medlem lægger noget ind i sine Ord, som ikke burde ligge der, men fordi man saa ofte ser, at et eller andet uimodsiget Ord bliver brugt rundt omkring i Agitationen, og at der bliver kogt en stor og fed Suppe paa en meget mager Pølse-pind, og det mener jeg, vi gerne skulde undgaa i denne Sag.

At finde Maaden, hvorpaa saadanne Repræsentanter, som man kan gaa ud fra, Tyendet vil se hen til med Tillid og Fortrøstning, bedst skaffes til Veje, kan altid have sine Vanskeligheder. Jeg er tilbøjelig til at være enig med Ordføreren i, at den rigtige Fremgangsmaade, den, hvorved man i alt Fald vil vinde Tilslutning hos de allerfleste af Tyendet, er at forhandle med Husmandsforeningerne om Udpegelse af Medlemmer. Jeg tror, at man derved vil faa Repræsentanter, som ikke alene hele Tyendeklassen paa Landet vil se hen til med Tillid og Fortrøstning, men ogsaa meget store Dele af Tyendeklassen i Byerne, da denne for en stor Del rekrutteres fra Landet, og gøre det i langt

højere Grad, end Tilfældet vilde være, hvis vi vare saa heldige med en Lupe et eller andet Sted at finde en lille Forening, der virkelig bestod af Tyende. Der eksisterer vistnok den Slags Foreninger, og jeg vil bestræbe mig for at finde dem og se, hvilken Betydning de have, og hvilket Hensyn der vil kunne tages til dem. Men jeg tror, at den Tiltro og Tillid, der vil være indenfor Tyendeklassen til Personer, udpegede af Husmandsforeningerne, vil være langt større end Tilliden til en eller flere Personer, udpegede af ganske smaa og i sig selv ubetydelige Foreninger. Thi ere saadanne Foreninger saa smaa, som det siges, at de ere, synes det at vise, at slige Foreninger indenfor Tyendeklassen ikke have vundet stor Tillid. Imidlertid er dette et Spørgsmaal, hvor jeg naturligvis vil bestræbe mig for at naa det bedst mulige Resultat. Det maa imidlertid stadig haves for Øje, at jeg ikke staa saa frit ved Valget af de Medlemmer, jeg skal udpege, at jeg kan rutte stærkt med Pladserne. Jeg maa ogsaa tage det Hensyn at sørge for, at der kommer nogle Jurister ind i Kommissionen, der kunne tage den mere juridiske og tekniske Side af Sagen paa sig.

Jeg er ganske uenig med det ærede 4de Medlem for København (Birck), naar han mente, at en saadan Kommission som denne egentlig var uheldig og en Uskik. Jeg tror tværtimod, at det her som tidligere ved flere Lejligheder vil vise sig, at det netop er den rette Vej at gaa til at faa et godt Resultat. Naar det ærede Medlem spurgte om, hvor langt Kommissionens Opgave rakte, mener jeg, at det er angivet i selve Lovforslagets Tekst. Opgaven er at forberede en Revision af Tyendeloven. Selvfølgelig ligger ikke deri, at man skal tage Begrebet „Tyende“ akkurat saaledes, som det er taget i Loven af 10. Maj 1854, men det vil dog blive en Lov, der særlig tager sit Sigte paa den Del af vore Medborgere og Medborgerinder, der i den almindelige Opfattelse anses for at være Tyende og udføre Tyendegerning. Det kan altid være vanskeligt at finde en skarp og bestemt Grænse i den Henseende. Det mener jeg maa være overladt til Kommissionens egen Afgørelse, ligesom den endelige Afgørelse i sin Tid vil blive overladt til Rigsdagen.

Alfred Christensen: Det er mig en Fornøjelse at rette Ordet „udvirke“ til „samles i skøn Enighed“.